

Jei sunku atskirti
priešus nuo draugų,
belieka pasikliauti
širdimi...

Isimylėti
PAVOJINGA

ANDRĖJA



ANDRĖJA

Įsimylėti
PAVOJINGA

Romanas



Spalio pabaigos sniegas buvo purus, minkštas ir akinamai baltas. Tik vakar iškrito pirmos snaigės – smulkios, lėtos, linksmai laigančios ore ir paklūstančios pašėlusio vėjo gūsiams, o po nakties sniego jau buvo priversta į valias. Vėjas supustė nedideles pusnis, krūmokšniai ir medžiai pasidabino baltais kailiniais, namai užsimaukšlino milžiniškas kepures. Šiais metais spalio mėnesio pirmos snaigės, pirmas šaltukas ir stipresnis speigas pranašavo, kad baltoji karalienė anksti atkeliavo, kartu su savimi atsinešdama ir visus kaprizus.

Smulkutė mergina gūžėsi iš šalčio ir baimės būti pastebėta po dideliu krūmu, ant kurio dar buvo likę keletas geltonų, bet jau šalnų pakąstų lapų. Nelauktas sniegas apsunkino Margaritos sumanymą, tuo labiau kad pėdsakus paslėpti dabar beveik neįmanoma. Nebent vėl

prasidėtų snygis ir pūga, bet kol kas dar juodame danguje nebuvo jokių pūgos požymių. Ir vėjas aprimo.

Kelias valandas ji sėdėjo savo slėptuvėje ir laukė tinkamos progos prisiartinti prie vilkikų virtinės, laukiančios eilėje prie Rusijos–Lietuvos sienos posto. Dar kelios valandos ir ims švisti. Margaritai reikėjo paskubėti, bet ji iš paskutiniųjų dar bandė sugalvoti kokį nors kitą sprendimo būdą, nei pabėgimas. Bet į galvą neatėjo jokia protinga mintis.

Margarita užsidengė rankomis veidą, bet, pervertusi atmintyje visus vakaro ir nakties įvykius, eilinį kartą nutarė, kad tik pabėgimas gali išgelbėti ją ir jos šeimą, likusią namuose. Vos vakar jos gyvenimas slinko sraigės žingsniu, buvo ramus ir nuobodus, visos dienos plaukė vienodos, kaip ir visuose mažuose Rusijos miesteliuose. Margarita seniai svajojo pabėgti iš gimtojo miestelio, bet tikrai ne tokiomis aplinkybėmis. Tačiau kelio atgal nėra. Vienas Dievas žino, kaip dabar viskas bus.

Merginos širdis daužėsi lyg laukinis žvėrelis narve. Kaip norėjosi užmigti ir prabudus suvokti, kad viskas, kas vyksta, tėra tik košmaras, kurį norisi kuo greičiau pamiršti. Tačiau to neįvyko. Galvoje sukosi vakarykštės

dienos įvykiai, ausyse skambėjo tėvo balsas ir mamos verksmingos aimanos. Kiek turės praeiti laiko, kad viskas pasimirštų? Ir ar apskritai tai galima pamišti...

Parvažiavusi namo iš turgaus, kuriame dirbo nuo ankstyvo ryto pardavinėdama apelsinus, kieme pamatė Danilos visureigį, o prieangyje išgirdo iš virtuvės sklin-dančius garsius balsus. Margarita suprato, kad vakaras gali būti audringas. Tuščiomis rankomis Danila nieka-da neužsuka, o norėdamas įsiteikti tėvui, visada atveža kelis butelius degtinės. Margarita įsėlino į namus, steng-damasi žengti kaip galima tyliau. Nenorėjo, kad apie jos grįžimą sužinotų namiškiai, o ypač nekviestas svečias. Priėjusi prie durų atsitūpė, kad niekas nepastebėtų, jog ji čia, ir klausėsi pokalbio.

– Danila, tu man dabar kaip sūnus! Ir mano namų durys tau visada atviros!

Tėvui stipriai pynėsi liežuvis. *Vadinasi, jie jau kelias valandas kiloja taurelę*, – pamanė Margarita. – *O jei Danilą vadina sūnumi, vadinasi, šis ne vieną butelį atsivežė.*

Geidžiamiausias miestelio jaunikis jau metus simpatizavo Margaritai ir atvirai mergino, tačiau palenkti merginos į savo pusę nesugebėjo. Jis buvo simpatiškas, gražiai

nuaugęs vyras, turėjo begalę dūsautojų. Turtus krovėsi ne visada legaliu būdu. Sklido kalbos, kad su broliu Nikita yra susidėję su Rusijos gilumoje siaučiančia mafija, bet šiais laikais tai jau nebestebino. O žmonės užmerkėdavo akis į legalumą ir įstatymus, jei tik atsirasdavo koks nors būdas prasimanyti pinigų ir išmaitinti šeimas. Ir tie, kas sugebėjo prasimanyti, važinėjo naujais automobiliais, dėvėjo puikius drabužius, valgė restoranuose ir buvo nedidelio miestelio arba numylėtiniai, arba siaubas ir gėda.

– Gerai! – atsiliepė Danila. – Vadinasi, viskas sutarta?

Tėvas suraukė kaktą ir papurtė galvą.

– Bet jei Margo nesutinka, aš negaliu...

– Ššš, tėvai! Viskas bus gerai. Dabar ji spyriojasi, o vėliau tik dėkos. Pamatysite.

– Gal ir tiesą sakai. Tebūnie!

Tėvas atsistojo. Atsistojo ir Danila. Jis šliukštelėjo į dvi stiklines degtinės ir vieną padavė Margaritos tėvui.

– Tebūnie! – pakartojo Danila Viktoro žodžius. – Penkis milijonus dabar dedu ant stalo. Po vestuvių dar tiek pat. O vestuves atšoksime po kelių savaičių. Ko čia laukti.

– O kiek čia bus kitais pinigais? Eurais? – Viktoras sunkiai vebleno. Matėsi, kad jis mintyse bando konvertuoti rublius, tačiau bet kokius matematinius veiksmus smegenys iš karto atmeta.

– Apie šimtą tūkstančių. – Danila linktelėjo. – Aš noriu tavo dukters. Gerbiu ją ir padarysiu savo žmona. Visi miestelėnai ją gerbs. Bus turtingiausia ponija.

Svirduliuodami vyrai iki dugno ištuštino stiklines, paspaudė vienas kitam rankas ir apsikabinę ėmė plekšnoti per nugarą. Kojos vyrų nebelaikė, tad po minutės, išstumdydami kėdes, apversdami stalą su visais indais, abu gulėjo ant grindų.

Pardavė! – tarsi sprogimas nuaidėjo Margaritos galvoje, ji spruko lauk, kol niekas nepastebėjo, ir pasislėpė už tvarto. Tai buvo baisiausia, ką ji galėjo išgirsti iš savo tėvo. *Pardavė! Kaip bulvių maišą! Kaip mašiną! Kaip karvę!* – šaukė ji mintyse kalendama dantimis. Mergina kunkuliavo pykčiu. Nuo mažumės, augdama su trimis vyresniais broliais, išmoko už save pakovoti. Buvo užsišpyrusi ir visada siekė užsibrėžto tikslo. Tuo pelnė mokytojų pagarbą mokykloje, baigė ją geriausiais pažymiais. Ir kieme nenusileisdavo niekam. Vaikiniai jai nerūpėjo,

pati buvo patrakusi it berniūkštis. Jokių kasų ar kaspinėlių, jokių gražių suknelių. Žinoma, suknelę apsivilkdavo kiekvieną sekmadienį eidama į bažnyčią, bet, vos grįžusi, tuoj pat įsmukdavo į džinsus ir apsiaudavo sportinius batelius. Krepšinis, futbolas, lakstymas dviračiais buvo pats maloniausias užsiėmimas. Ji buvo visiška priešin-gybė savo sesei Anastasijai, kuri augo tyli, rami ir švelni mergytė. Visi penki šeimos vaikai buvo pametinukai, o Margarita – jauniausia ir mylimiausia visų. Kaimynai juokaudavo, kad Viktoras Buiko, šeimos galva, įvykdė penkmečio planą ir išleido savo žmoną į užtarnautą poilsį.

Paauglystė kiek pažabojo Margaritą. Kai ėmė moteriškėti jos kūnas, vaikinai tai pastebėjo ir kartais imdavo pokštauti bei šaipytis, bet tuomet nubusdavo jos vidinis išdykęs berniūkštis, kuris ginčus ir užgauliojimus spręsdavo kumščiais. Pasikeitė ir ji pati. Ėmė daugiau laiko leisti namie, o kai atrado knygų stebuklą, pradingdavo savaitėmis. Margarita pamėgo skaityti, ji knygas ryte rydavo, taip leido visą savo laisvą laiką. Jausmų pasaulis merginai buvo nepažįstamas, tačiau ji gyveno knygų veikėjų istorijomis, skaitė apie meilę ir svajojo, kad kada

nors patirs tokius pat stiprius jausmus ir suras savo gyvenimo meilę. Juk gyvenimas be meilės – tai dykynė. Ji svajojo ir kūrė ateities planus, o dabar viskas nuspręsta be jos. Jai, tarsi laisvam paukščiui, nukirto sparnus. Ji troško mokytis, troško pamatyti pasaulį, patirti daugybę nuotykių.

Margaritai niekada nebuvo kilusi mintis susieti savo gyvenimą su Danila. Jis penkeriais metais vyresnis, tačiau visiškai netraukė merginos, nors paskutinį pusmetį ir labai stengėsi ją sudominti ir savo dėmesiu, ir dovanoimis. Ir jo brolis Nikita taip pat lakstė paskui. Margarita kelis kartus prašė Timofėjaus, vyriausiojo brolio, kad pamokytų tuos du kavalierius, tačiau vaikinai tik šypsodavosi, tarsi reikšdamas solidarumą su savo draugais. Miestelyje visi žinojo, kad Danilą geriau laikyti draugu, nes jo ryšiai ir pinigai galėjo apkartinti gyvenimą, jei pakliūsi jo nemalonėn.

Kęsdama šaltį, Margarita laukė, kol iš kiemo išvažiuo Danilos visureigis. Juodi debesys užklojo žemę ir pasiglemžė mėnulio pilnatį. Viską apgaubė tamsa. Kalendama dantimis Margarita slinko namo. Tikėjosi, kad namiškiai jau bus sugulę. Staiga tvirtos rankos sugriebė

merginą ir prispaudė prie sienos. Margarita įkvėpė į plaučius oro, ketindama surikti, bet sausos ir šaltos lūpos užčiaupė ją, skaudžiai prisitrėkšdamos. Nuo alkoholio smarvės ėmė pykinti. Margarita blaškėsi, bandė išsilaivinti, bet nepajėgė, o užpuolikas plėšė nuo jos drabužius ir vis vebleno, kad liautųsi priešintis. Staiga ji pažino užpuoliko balsą. Tai buvo Nikita, Danilos brolis! Nikita pargriovė merginą ant žemės, visai prie tvarto durų. Nosį rietė nuo mėšlo smarvės. Margarita jautė, kaip plyšta jos drabužiai, ant kūno odos pajuto Nikitos šaltas rankas, o nugara – ledinį šaltį nuo sniego.

– Nikita, liaukis! – suriko Margarita. – Ką tu darai!

Tačiau vaikiną jos negirdėjo. Aplink aidėjo skardus kaimynų šunų lojimas, o Margaritai į ausį šnopavo girtas milžinas, su kuriuo susidoroti jai nesisekė. Margarita garsiai suriko, kai Nikita grubiai užvaldė ją. Skausmas buvo toks stiprus, jog atrodė, kad ji yra draskoma iš vidaus. Tai pakurstė joje esančias jėgas ir, po ranka užčiuopusi kažką kieto ir aštraus, ėmė daužyti tuo daiktu kur papuolė – tai į nugarą, tai į galvą. Nikita vilkėjo tik megztinį, ir Margarita aiškiai jautė ir girdėjo traškesį, kai plytgalys prakerta jo odą, sminga į raumenis arba atšoka nuo kaulo.

O gal jai tai tik vaidenosi, bet Margarita daužė, daužė ir daužė, kol jėgos ėmė sekti, o ant jos gulintis vyras nustojo judėti ir šnopuoti. Šiaip ne taip nustūmusi sunkų kūną nuo savęs, mergina atsistojo, užsisėgė atlapotą striukę ir linkstančiomis kojomis nupėdino į namus.

Šį kartą prieangyje ją pasitiko tylą. Atidarė duris ir įėjusi įsmeigė pykčiu degantį žvilgsnį į tėvą. Palaukė, kol jis pasižiūrės, ir drąsiai bei tvirtai išrėžė:

– Aš niekada netekėsiu už Danilos! Niekada!!!

Sunkus kumštis su didžiuliu trenksmu nusileido ant stalo, ir Margarita galėjo prisiekti, kad ne tik lėkštės, bet ir viskas, kas jose buvo, taip pat kelioms sekundėms pakibo ore. Tėvas sunkiai išsilaikydamas ant kojų bandė stotis, bet greitai susmuko atgal ant kėdės.

– Tu neišdrįsi man nepaklusti! – suriko jis. – Aš dėl visko susitariau! Vestuvės bus po kelių savaitių!

– Aš netekėsiu už jo! Tegu Nastia teka! – nenusileido Margarita. – Jis bent patinka jai, priešingai nei man.

Po šių žodžių Margarita norėjo nusikąsti sau liežuvį, kai pažvelgė į seserį, bandančią slėpti iškaitusius skruostus, atsistojus už brolio plačios nugaros. Vos prieš kelias savaites abi naktį slapukavo apie savo širdies reikalus, ir

Anastasija prasitarė, kad pavydi Margaritai Danilos. *Nesuprantu, kas tau gali patikti, Nastia. Jis grubus nepraustaburnis. Man jis nepriimtinas nei kaip vyras, nei kaip žmogus. – Bet jis turtingas...* – tą kartą pasakė Nastia, o Margarita susiraukė. – *Turtingas. O ar bent žinai, iš kur tie jo turtai. Kartą girtutėlis Nikitka sapaliojo, kad brolis važinėja į užsienį, vežioja kažkokias mergas, narkotikus ir gauna milžiniškus pinigus. Sakė, kad mergos gražios, bet kvailos, kaip avys. Pačios eina pas Danilą, o paskui namo taip ir negrįžta. Tik nesupratau, kur jos dingsta.* Tą dieną Margarita turėjo prisiekti, kad niekam neprasitars apie sesers jausmus, bet šiandien žodžiai savaime išsprūdo, bandant gelbėti savo gyvenimą.

Tėvo kumštis dar kartą trinkelėjo į stalą.

– Jis nori tavęs, Margarita! Ir aš jam pažadėjau tave!

Virtuvėje susibūrę broliai ir sesuo tylėjo, nedrįsdami prieštarauti tėvui, ir Margarita suprato, kad iš jų pagalbos gali nesitikėti. Ji žengė kelis žingsnius į šviesą link tėvo ir atkišo kruvinas rankas. Tai, kas prietemoje atrodė kaip purvas, šviesoje įgavo kitą spalvą.

– Kas čia? – riktelėjo motina, tik dabar atidžiau pažvelgusi į dukrą. – Kraujas? Iš kur? Tu sužeista?

– Aš negaliu ištekėti už Danilos, – sunkiai tardama žodžius sušnabždėjo Margarita ir pati pažvelgė į savo rankas. – Aš ką tik nužudžiau jo brolių. Nikitą.

Virtuvėje įsiviešpatavo spengianti tyla. Girdėjosi krosnyje garsiai traškančios degančios malkos.

– Jis patykojo manęs prie tvarto, – toliau kalbėjo Margarita, iš paskutiniųjų laikydamasi ant kojų. – Sugriebė ir parvertė ant žemės. Jis neklausė manęs, kai prašiau liautis, o tik plėšė drabužius nuo manęs. Jis išprievartavo mane. Man po ranka pasipainiojo kažkoks plytgalys, ir juo aš jį...

Tik dabar tėvas bei visi kiti atkreipė dėmesį į kruvinus ir suplėšytus merginos drabužius, krauju ir purvu aplipusius batus, kraują ant veido. Motina, užsidengusi veidą rankomis, sudejavo. Tėvas sėdėjo it perkūno trenktas, tačiau išsiblaivė akimirksniu. Broliai tarpusavyje ėmė šnabždėti ir staiga vienas iš brolių, Aleksandras, tarė:

– Kur tai įvyko, Margarita?

– Prie tvarto durų.

– Eime! – jis pamojo ranka kitiems dviem broliams, – pažiūrėsime, gal jis dar gyvas. Paimkite prožektorius.

Trinkelėjo lauko durys, tačiau virtuvėje niekas nepajudėjo. Pirmoji atsipeikėjo Anastasija, vyresnioji

sesuo. Prišokusi prie Margaritos ėmė plėšti nuo jos drabužius ir kišti į krosnį. Kai Margarita liko tik su liemenėle, Anastasija padavė jai virtuvinį rankšluostį nuogumui prisidengti ir stumtelėjo seserį vonios kambario link.

– Eik nusiprausti. O vėliau pasikalbėsime.

Margarita neprieštaravo. Kojos buvo it švino pripiltos. Ji sunkiai žingsniavo koridoriumi, kai sugrįžo broliai.

– Taip. Jis negyvas. – Po šių žodžių Margarita susvyravo ir atsirėmė į sieną. – Mes kur nors paslėpsime kūną. Pasakysime, kad nematėme Nikitos ir nežinome, kur jis gali būti. Bet prie tvarto didžiausias klanas kraujo. Nesugalvoju, kaip jį paslėpti.

– Rytoj, anksti ryte, paskersime kiaulę būtent toje vietoje, – prabilo tėvas. Jo balsas buvo tylus, bet tvirtas. Net nepamanytum, kad jis visą vakarą maukė degtinę ir prieš dvidešimt minučių sėdėjo prie stalo girtas kaip pėdas. – Jei ruošiamės vestuvėms, – reikia pasirūpinti ir šviežia mėsa vaišių stalui. Tai nesukels įtarimų.

Broliai sutiko ir šilčiau apsirengę vėl išėjo į tamsą. Margarita pagaliau pasiekė vonios kambarį ir užsidariusi susmuko prie durų. Ją ėmė krėsti drebulys, ir jis buvo

toks stiprus, kad mergina kaleno ne tik dantimis, atrodė, barška visi jos skeleto kaulai.

Karštas vanduo nepadėjo. Kad ir kiek stovėjo po srove, kūnas vis tiek virpėjo. Margarita stipriai kempine trynė kūną, net oda paraudo, bet vis tiek atrodė, kad jaučia Nikitos kvapą, alkoholio ir tvarte tvyrančią mėšlo smarvę. Kai ji išėjo ir atsisėdo virtuvėje prie stalo, motina, tėvas ir sesuo tebebuvo čia. Visi sužiuro į Margaritą.

– Aš nemeluojų, – virpančiu balsu tarė ji. – Jis buvo stipresnis už mane. Aš... Man nepavyko jo sustabdyti... Jis buvo girtas ir elgėsi lyg pamišęs... Aš priešinausi... Tikrai... Bet jis... Jis buvo stipresnis...

Margarita įsikniaubė į delnus ir pravirko. Tėvas tylėdamas paėmė šalia stovinčią tuščią stiklinę, pripylė sklidinai degtinės ir pastatė prieš dukrą.

– Išgerk! – griežtai tarė jis. – Viską! Iki dugno! Ir eik miegoti. Vėliau pagalvosime, ką darysime toliau.

Margarita paklausė tėvo ir paėmė stiklinę į rankas. Išgėrė degtinę lyg vandenį, nejausdama skonio, tik pašutiniai gurkšniai sunkiai nutekėjo gerkle. Po minutės kraujas išnešiojo po kūną šilumą ir Margarita suglebo, o akys ėmė lėtai merktis.

– Motin, nuvesk ją į lovą. Tegu išsimiega. Aš einu paruošiu rakandus skerdimui ir, vos tik grįš vaikai, eisiu į tvartą.

Margarita užmigo greitai, tačiau po kelių valandų prabudo. Stiprus galvos skausmas neleido nei vėl užmigti, nei apie ką nors galvoti. Ji pasikuitė lovoje, vartydamasi nuo vieno šono ant kito, tikėdamasi rasti patogią padėtį, tačiau nepavykus atsikėlė. Margarita suprato, kad turi kažką daryti. Jei liks namie, ją ištekins už Danilos. Anksčiau ar vėliau visi pasiges Nikitos ir prasidės paieškos. Nežinia ką broliai padarė su jo kūnu. Margarita bijojo, kad paklausta apie Nikitą ji gali išsiduoti, ką padarė, nes vos prisiminus šią naktį darėsi silpna.

– Turiu dingti iš čia, – sušnabždėjo į tamsą kambarįje. – Niekam nieko nesakysiu. Pabėgsiu. Pabandysiu kirsti sieną. Apie vizą, žinoma, net negalvoju, nes neturiu tokių pinigų, kad susiveikčiau ją per vieną dieną. Tuo labiau kad Danila iš karto viską sužinos. Juk visa pasienio valdžia „dirba“ kartu su juo. Pinigai pravers gyvenimui. Turiu šiek tiek pasitaupiusi. Mačiau, kur Nastia laiko savo santaupas. Kada nors jai grąžinsiu ir tikiuosi, kad ji mane supras.

Margarita kartu su pinigais pasičiuopo ir reklaminių lankstinuką apie darbą. „*Svajonių darbas! Kiekvieną dieną šventė! Kelionės į užsienio šalis ir geras uždarbis!*“ Ji greitai apsirengė, susirinko būtiniausius daiktus, kelis drabužius, viską susikrovė į nedidelį kelioninį krepšį ir išslinko pro duris. Mama nemiegojo, virtuvėje degė švieša. Margarita tylomis prisėlino prie durų ir pažvelgė pro plyšį. Mama meldėsi. Sėdėdama prie stalo ir laikydama rankose rožinį, ji be garso judino lūpas, kalbėdama su Dievu. Mamai buvo vos penkiasdešimt, bet sunkus gyvenimas, nepriteklis pavertė ją senučiuke pražilusiais plaukais ir keliomis giliomis raukšlėmis veide.

Margarita įėjo į virtuvę ir atsiklaupė prieš mamą. Padėjo galvą jai ant kelių ir pravirko. Visos baimės, visas nakties košmaras tarsi tamsūs juodvarniai sukosi galvoje ir garsiai kranksėjo. Bet Margarita žinojo, kad mama juos nuvys tolyn. Nuvys į užmarštį, vos tik prisilies prie jos. Taip visada buvo. Mama viską galėjo.

Ir iš tiesų, netrukus sudiržusi ranka palietė Margaritos plaukus ir ėmė švelniai glostyti. Mama tylėjo, tačiau Margarita jautė, kad ji jaudinasi ir nerimauja dėl jos ir dėl to, kaip viskas dabar pasisuks gyvenime. Viena naktis, ir

visas pasaulis subyrėjo. Margarita pakėlė galvą ir pažvelgė mamai į akis.

– Aš pabėgsiu. Pasislėpsiu kur nors, kad niekas nesužinotų. Iki viskas nusistovės. Danila supyks dėl vestuvių, tėtė taip pat, bet... Aš negaliu. Man tai tolygu mirčiai, mama.

– Suprantu, vaikeli, – atsiduso mama. – Bet negi nuo likimo pabėgsi?

– Tai tu manai, kad mano likimas Danila? Kiaulės, mėšlas, krūva vaikų ir vyras, kuris laiko save aukštesnės socialinės padėties atstovu tik todėl, kad sugeba vogdamas ir žudydamas prasimanyti pinigų? – Margarita atsisetojo. – Ne. Aš ne tokio gyvenimo noriu. Aš pabandyčiau gyventi kitaip. Nežinau, kas bus. Galbūt vieną dieną paršliaušiu leisgyvė atgalios, pralošusi partiją su likimu, galbūt galą gausiu kur nors elgetaudama, bet dabar aš pabandysiu.

– Tu neparšliauši!

Netikėtai nuskambėjęs tėvo balsas privertė merginą krūptelti. Ji atsisuko ir pamatė prie lauko durų tėvą bei brolius. Pavargę, kruvinomis rankomis jie stovėjo ant slenksčio ir visi žiūrėjo į Margaritą.

Skaitykite likusius
236 iš 256 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:



**Audio
knyga**



**Elektroninė
knyga**

Kai išduoda patys artimiausi, kai draugai tampa priešais, o priešai virsta draugais, nelieta nieko kito – tik bėgti.
Nuo pavojų ir... nuo savęs.

Mažame Kaliningrado srities miestelyje gyvenančią Margaritą tėvai primygtinai ragina tekėti už vietinio turtuolio Danilos, bet mergina jo nemyli, netgi bijo... Negana to, vieną vakarą ją užpuola girtas Danilos brolis. Besigindama Margarita netyčia jį nužudo ir panikos apimta pabėga iš šalies. Likimas nuveda ją į Lietuvą, tačiau vėl nesėkmė – vagys stovyje pavagia daiktus. Be pinigų ir dokumentų mergina šlaistosi po Vilniaus gatves, kol prie kontenerių ją pastebi naktinio klubo savininkas pravarde Favoritas. Jis priglaudžia Margaritą, kuri greitai pelno vyro pasitikėjimą ir tampa jo dešiniąja ranka.

Tačiau ar Favoritas tikrai tas, kuod dedasi?

Netrukus randami kelių merginų lavonai... Paaiškėja, kad nužudytosios buvo „mulai“, gabenę narkotikus. Prasideda tyrimas, kuriam vadovauja du policinkai – Tomas ir Bernardas. Tarp Bernardo ir Margaritos užsimezga romantiški jausmai. Tačiau tai – tik pradžia: įvykiai įsisuka į pavojingą karuselę, vis sunkiau nuspėti jų baigtį.

Ar Margaritai pavyks sutraukti vis labiau ją smaugiantį pavojingą voratinklį? Ar Bernardas sugebės apsaugoti savo meilę?

Įtampos, netikėtų posūkių ir veiksmo istorija, kurioje persipina užburianti meilės drama, nepaliks abejingų ir neleis atsiplėšti nuo knygos, kol neužversite paskutinio puslapio.

ADRENALINO IR PAVOJŲ KUPINA MEILĖS ISTORIJA

Jeigu jums patiko tokios knygos, kaip „Juodasis ratas“, „Granatai“ ar „Juoduųjų kaklaraiščių klubas“, privalote perskaityti romaną „Jsimylėti pavojingai“.



OBUOLYS
nuo 2004



#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-434-8



9 786094 844348

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, išdomybės ir ištraukos nemokamai

KITI FORMATAI:



Akustinė knyga



Elektroninė knyga